

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Iohannis Calybitae, ex Simeone Metaphraste conscripta. Claruit autem temporibus Leonis Imperatoris, qui regnauit Anno Incarnationis verbi 457. & sequentibus. Extat verò peruetusta ac nobilis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Humanitas
Episcopi.

Episcopus autem illorum qui illic erant, vir pietate & religionis opinione admodum clarus, postquam nos à priori afflictione verbis suavissimis recreasset, vnicè nos rogavit, ut quod reliquum erat vitæ, apud illum diuinarum rerum studio transigeremus. Et nè, propter persolutum pretium, vim adferre, vel aliquid sibi iuris in nos vindicare videretur, integram nobis libertatem, saluis rebus omnibus, concessit. Et quia diuino obsequio, partim ex præcedenti vitæ instituto, partim ex voto mancipati eramus, ad sacrum sacerdotum munus suscipiendum vel inuitos compulit. Nos enim hatus ministerij dignitatem perpendentes, eo nos indignos reputauimus, ut quod nostris esset viribus superius, & vix solis sanctis, quòd ad vitæ gerenda rationem attinet, conueniret. Hoc ergò sacro sancti ordinis munere vel inuiti affecti, cum donum proficisci liberet, liberali nos persecutus viatico, & cælestis gratiæ benedictione munitos dimisit. Cui certè, præter alia eximia humanitatis collata in nos beneficia, vitam filij mei, ab impendente mortis periculo liberatam, acceptam referre debemus.

Sancti viri
vt se sacerdotio indignos putarint.

VITA S. IOHANNIS CALYBITAE, ex Simeone Metaphraste conscripta. Claruit autem temporibus Leonis Imperatoris, qui regnavit Anno Incarnationis verbi 457. & sequentibus. Extat verò peruetusta ac nobilis memoria eiusdem, Roma, in Insula Tiberina.

Vide Cæf. Baro. in Notat. marty. Rom. Item Tō. 6, Annal.

FUIT in vrbe Roma temporibus nostris 15. Ianuarij, vir quidam Eutropius, cum diuitiarum gloria, tum verò opinione rei militaris adeo præ-

Q 5

Ioannis Ca-
lybitae par-
tes & patria.

præstans, vt Romano exercitui cum dignitate
ma præfectus esset. Hic ex coniuge sua Theodor
tres insigni virtute filios suscepit; è quibus duo
Reipublicæ gubernacula prudenter ac liberali
tractanda destinati sunt; tertius verò quem soler
nem appellabant, ad artium maximarum disci-
plinas, propter ingenij excellentiam, magno
rentum studio adhibitus fuit. Is verò tantos
decimo ætatis suæ anno in literis progressus
buit, vt tum in omni philosophiæ genere excell
ret, & varijs dicendi luminibus, res obscuras illu-
straret. Erat autem incredibili in perseverantia
boribus duritie præditus, ad eò vt omnes ad
centis perseverantiam obstupescerēt. Accidit
vt eodem tempore Abbas quidam Hierosolymita-
diorum gratia incolebat, iter haberet. Cuius
habitu & rara pietate motus, postposito pueri-
ab eodem quæsiuit, quis esset, quò pergeret, quò
genere philosophiæ animum excoleret. Cui
bas, pro iuuenili captu monasticæ vitæ digni-
tem explicauit, & flagrantem pietate animum
ardentius pietatis studium incitauit. Porro
hannes ingenita quadam virtute ad præstanti-
ma quæque incitatus, apprehensa Abbate
tera seorsum duxit: seque tam eximie disciplinæ
apprimè studiosum aperuit. Quin & oblectata
est, vt à reditu se ad monasterij claustra abdu-
ret, & cælestis philosophiæ disciplinis informari-
ret. Nam dicebat, vt vitæ huius oblectamenta
mundi voluptates omnes, vanas planè & inane
reperio, ita totam beatæ vitæ rationem in Christi
seruitute constitutam inuenio. Manet immo-
menti sententia, speretis diuitijs & honoribus

Ioannes re-
ligionis a-
more infla-
matur.

Christi paupertate ac disciplina delectari. Quare te oro, Abba, fac me voti compotem cælestium rerum amore flagrantem. Abbas tam admiranda adolescentis & prudentia & pietate delectatus, nihil non obtulit; spondens se post reditum, volente Deo, abundè illius votis facturum facis.

Interea adolescens ab humana philosophia ad cælestem transiens, codicem Euangeliorum à parentibus haud difficulter obtinuit; qui ut filium tanto eruditionis amore accensum magis magisque incitarent, exhilararentque, librum aureis firmari claustris, & mirabili gemmarum splendore exornari curarunt, quæ lenocinia, intentum illius animum recondito thesauro, nihil, ut aliàs in alijs fieri solet, mouerunt: sed rectà euntem potius prouocârunt, ad internum hominem vero virtutum splendore excolendum. Cui rei dum sæcula mente intendit fortè Hierosolymis adfuit Abbas, quem incredibili animi sui gaudio Iohannes excepit. Atque ut venientem lætabundus amplexabatur, ita, nè ab recedentis amplexibus, matris fortè lachrymis ac precibus auelleretur, consilium captauit, ut clandestinam fugam inirent. Placuit hoc singularis ardoris atque pij desiderij responsum Abbati. Quare ad fluminis ripam contententes nauem conduxerunt, qua ad eorum monasterium qui Accœneti vocantur, perueherentur; eaque paucis post diebus clam conscensa vela dederunt, & prospero cursum ad monasterium delati sunt. Tum Abbas Iohannem Archimadritæ, ut eum in numerum reliquorum fratrum ascriberet, obtulit. Qui quamuis præclara iuuenis indole & famâ virtutum

Abbas Hierosolymis redit.

Clam fugi-
tè patriæ.

yche.

Nota prudē-
tia antiquo-
rum patrum
& difficulta-
tem admit-
tendi quem-
libet in mo-
nasterium.

Instantia Io-
hannis.

Tondetur &
habitu mo-
nastico in-
duitur.

Mira eius ab-
stinētia.

Tentatur im-
modico pa-
rentum de-
siderio.

vehementer delectaretur, eius tamen grati & u-
poris teneritudini diffidere ccepit, quod mona-
ca vitæ laboribus par esse posset. Unde hortan-
ccepit, nè temerè pedem in stadium inferret,
quo fortè cum dedecore exiliret. Præterea, in
legibus nostris sancitū est, vt quilibet ante
externis religiosæ militiæ signis, tonsura vici-
cet & habitu, ornatur, quadraginta dies ante
nasterij fores in consideratione nostri institui
igat. Ad hæc Ioannes, Nostis quo animo huc
ferim, & quanta Dei gratia & benignitate
bonorum, in qua ab infantia amplissimis sum-
bus enutritus sum, contempserim: quomodo
rum etiā parentum erga me amorem desero-
rim; quare te obtestor ne me diutius deside-
meo fraudare velis. Ego enim ad omnes labo-
subeundos eadem Dei gratia alacrem me & im-
ctum exhibebo. Tunc Archimandrita nihil vili-
us eunctandum ratus, sancto eius desiderio des-
satis, habituque indutum & tonsura insignitum
in religiosæ militiæ certamen admisit. Ipse
tanta animi alacritate cælesti disciplina vacat
vt ceteros, virtutis exemplo, ad emulationem pro-
uocaret; & quod fidem etiā superare videtur.
hil præter epulum illud cæleste, quo Iesu Chri-
preciosum corpus cōtinetur, in cibū admittit.

His felicissimis virtutum omnium initijs
bolus vehementiùs prouocatus, postquam vari-
tentationibus atque insidijs constantiam eius
strā fatigasset, ingens parentum desiderium
mo eius ingessit tantoque mœrore affecit, vt
propemodum consumptus, iam iam expiratū
deretur. Archimandrita cum in vltimum vitz
riculum adolescentem adductum videret, An-
tibi dixi, inquit, Ioannes, tuas huic certamini

res longe inferiores esse? Ad hæc Iohannes; Non
 me ieiunia, non vigilia; non labores frangunt
 debilitanturæ. sed perditus ille hostis, qui insidijs
 me circumuenire nititur. Tanto namque parentū
 amore animum meum inflammavit, ut in hanc,
 quam vides, tabem corpusculum hoc miserum ad
 duxerit; neque vllum ab huius incendij flamma
 respirandi mihi locum concedit; Sed confido, ut,
 quibꝫ ille me machinis peruertere nititur, ijs ego
 tum grauius premam opprimamque. Et nunc pa-
 ter mi re quantum possum oro obsecroqꝫ; ut hanc,
 quando aliter fieri nequit, veniã fragilitati meæ
 tribuas, ut vestris precibus, vestraque omnium be-
 nedictione munitus parentum conspectu frui
 possim, ex eoque certamine, quo me honestis in-
 fraudem impellere nititur, clariorem victoriã
 consequar. Archimandrita cum suis consiliū
 habuit, ut quid factu optimum in adolescentis sa-
 lute procuranda foret, prudenter decerneret. Tã-
 dem quamuis omnibus consiliū temeritatis &
 amentia plenum videretur, adolescentem ad re-
 licias post tergum mundi delicias & suaves pa-
 rentum amplexus, tanquam canem ad vomitum
 remittere, diuina tamen prouidentia (quæ occul-
 te sæpè salutem ex apertæ perditionis, ut nobis
 apparet, initio operatur) summo fratrum omniū
 consensu, quamuis non sine multorum lachrymis
 dimissus fuit. Cumqꝫ iam tempus, quo ab eorum
 complexu auellendus erat, adesset, ingenti lachry-
 marum vi, quanto animi dolore recederet testa-
 tus est. Iam verò cum gradum facere inciperet,
 singula serè vestigia profusis lachrymis rigabat,
 & attentissimo mentis studio, Deum, ut sibi præ-
 staram de hoste victoriã concederet, precaba-
 tur. Vix dimidium itineris spatium confecerat,
 cum

Abseedit à
 monasterio,
 cum bona
 venia præse-
 sti.

cum hominē quendam extrema mendicitate
ferum conspicatur; quem blandis ad se verbi-
uitans, heus, inquit, frater, veste ista lacera te
& mea quæso te indue, ego vicissim tua facili-
contegam. Hoc charitatis beneficio hilariter pro-
festo, confidentiùs multò, captum iter profes-
batur; donec splendidas & superbas parentu-
rum ædes contempleretur. Quibus visis, lacri-
mis totus infusus, Deum, ut sibi constantiam in-
giretur, ardentissimè precatus est: totamque illam
noctem antè fores in precibus exegit.

Venit ad æ-
des parentū.

Contemni-
tur à præfe-
cto domus.

Mane autem factò, familiæ præfectus furo-
gressus, cum lacera eum veste indutum cer-
nens? Ocius te hinc proripe, ne Domini mei
egressuri, tua foeditate grauius offensi, nauis
aliquam concipiant. Cui Iohannes; Quæso ve-
ue paupertatis meæ onus te ad misericordiam
flectat. Ne mihi huius abiecti anguli mansueti-
inuideas, certus pro ea, mercedem te à Deo re-
pturum. Ille hac obsecratione motus abiit. Mo-
verò parentes eius miro vestium splendore
gentes egressi, acerbissimo amoris aculeo cor-
vulnerârunt. Ille autem Christi opem cum multis
lachrymis implorans, En (inquit) diabole: En ve-
go tuas sagittas contemno. Tu me immodico pa-
rentum amore, à suauissimo Christi Iesu De-
mei amore auertere, & in pestem trahere
teris: Ego verò, dulcissime Iesu, à tuis me amplexi-
bus, tua gratia adiutus, auelli non patiar. Achro-
meus esto Domine, ne derelinquas me, neque de-
spicias me Deus salutaris meus. His dictis, lachry-
mis totus præ amore repletus, in angulum se pro-
iecit. Pater autem, eius patientia ad misericordiam
inflexus, cibos ei ministrari iussit. Ea autem era-

Psalm. 26.

Nota admi-
randam ani-
mi constan-
tiam.

corporis eius, nimia inedia exhausti, deformitas, ut nullo modo in agnitione eius venire possent.

Quodam die cum eum mater frigore & squa-
lore confectum vidisset graui indignatione com-
mota substitit, & ad pueros conuersa: Auferte, in-
quit, hominem istum, qui suo tetro aspectu horro-
rem mihi incurrit. Neque enim tantam corporis de-
formitatem delicatis oculis aspicere possum. Sta-
tim igitur serui vi inde abreptum eduxerunt. At ille
neque longius a foribus recedere, neque abire iussus,
parere voluit. Egreddenti autem aliquando fami-
liae praefecto: Rogo te, inquit, ut quemadmodum ab
initio me misericordia persecutus es, ita & nunc
vile aliquod tugurium exstruere velis, cuius tecto
& frigoris iniuriam, & vestrae Dominae conspectum
a me arcere queam. Annuuit praefectus eius petiti-
oni, & benigne insuper pater, quae ad victum ne-
cessaria erant, ei suppeditauit. Quae ita accepit, ut
vniuersa pauperibus, ipse interim egens & ieiun-
ius permanens, distribueret.

Tertio autem post anno, benignus Iesus ei ap-
paret, verbis suauissimis ad certissimam sempi-
ternam salutis spem excitauit. Iam enim dicebat, o
Iohannes, laborum tuorum certamen completum
est. Post tres namque dies ego te hoc mortalitatis
ergastulo solucum, ad iustorum omnium requiem,
& veram sempiternamque gloriam perducam. Io-
hannes autem experrectus: Domine, inquit, gratias
tibi ago, quod me vilem & abiectum hominum
nec sanctorum requie dignum facere velis; sed
quaeso te, & parentum meorum reminiscere, eos
misericordia prosequere, ut eorum peccatis tua
gratia & benignitate deletis, mecum iisdem, in
tua gloria, bonis frui possint. Hac oratione cum
ingenti lachrymarum vi completa, familiae
pra-

Mater eius,
macie & ex-
hausti cor-
poris defor-
mitate offe-
sa, cum aue-
satur.

Moratur in
tugurio.

Christus ei
apparet.

Moriturus
aduocat fa-
miliae pra-

pra-

preſectū ad ſe accerſitū his verbis compellit.
Haec tēnū tu prae ceteris omnibus, ſingulari
manitatis & beneuolentiae beneficio me
cutus eſſe nunc verō ſummis inſimisque precor
a te poſtulo, vt tuam huc ad me dominam
velis. Habeo enim quae illi indicem; Abſque
pauperis mandatum ei expoſuit. Quod illi
mo ſanē ſuperbo indignabunda primum reſpon
donec conſulto viro, eō tandem ire propoſuit.
Sed cū moras neceſſet Ioannes ei, poſt
mortis ſibi horam imminere, ſignificauit. Illi
dita mortis mentione, ſeruis ſuis, vt pauperem
ſe perducerent, imperauit.

Suprema ad
matrem ver
ba.

Tum Ioannes lachrymis totus infulſus, Ma
tua, inquit, o Domina compta eſt. Ego ver
rum omnium, vt poſti indigus, aliquam tibi
pertatis meae benedictionem relinquere deſi
ſi vltimam hanc meam voluntatem poſt mortem
inviolatam ſeruare velis. Cumque illa iure
do ſe voluntatem eius vltimam ſeruaturam
firmaret, peto inquit, & per eum qui iuri
violati vindex eſt, te obteſtor, vt neque alia
reſectum, neque in alio quam in huius tugurii
ſepelire me velis. Haec cū dixiſſet ſplendidiſ
quem ab ea acceperat Euangelij librum ei tra
dit. Illa autem viſo libro, non parum obſtupuit
eumque vndique verſans in ſpem venit, ſe aliquid
vel de morte, vel de vira filij ſui, audierum.
Mora relicto paupere ad maritum currens ei
hibuit. Qui agnito, eundem plane eſſe, quem
quondam filio tradiderat, par eſt, inquit, inter
gare vnde pauper ille hunc librum habeat. Tu
vterque incredibili deſiderio filij ſui, quem
tinctum putabant, accenſi, Te, inquit, ad paup
rem, per ſanctiſſimam & indiuiduam Trinitatem

Vide humi
liratē ſan
cti viti.

obtestamur, vt videnam hoc Euangelium habeas,
& vbi filius noster Iohannes fit, verè nobis dicas.
Ille cum vim lachrymarum ferre non posset, Ego,
inquit, sum Iohannes filius vester. Ego multarum
vobis lachrymarum causa; Sed Christi desiderio
inflammatus: hactenus suaue illius iugum porta-
ui. His auditis parentes, in amplexus & oscula ru-
erunt, & à prima ad sextam vsque horam, tantis
locum illum fletibus impleuerunt, vt omnes ciui-
tatis incolas, ad spectaculum tam stupendum &
dulcem simul prouocarent.

Fuit autem anima illius, corporeis vinculis sta-
tim soluta vt se filium eorum indicauit. Mater au-
tem immodico filij amore pariter & dolore e-
briata, pannoso vestimento protinus cadauer exui,
& aureo ornatu contegi præcepit. Quo conlecto,
deregente illa humi concidit, sublataque paraly-
tica vim dolorum perpeffa est, donec eo splendo-
re rursus nudatum, proprio vestitu corpus induerent.
Vnde parentes iurifurandi memores, sacro-
sanctas reliquias eodem etiam in loco, nulla pô-
pa, nullo funebrio sumptu condiderunt. Sed con-
structo postea, visendi sanè operis, templo, am-
plissimis bonis suis locum Deo, perpetuo cultu,
consecrârunt. Ipsi verò filij exemplo ad rerum hu-
manarum contemptum acriter prouocati, reli-
quum vitæ tempus ministerio pauperum & for-
didorum hominum libenter dedicârunt, om-
nesque suas actiones tam præclare ad Dei glori-
am direxerunt, vt nemo non, tantæ nobilita-
tis familiam, & in vita & in morte,
beatissimam prædica-
ret.

R

VITA

Confiterur
parentibus
quis sit.

Boni paren-
tes sancto fi-
lio templū
construunt,
& omnia bo-
na sua illi
dedicant, ei-
reliquijs i-
bidem col-
locatis.